

“मीठे बच्चे- तिमी हौ धर्तीका चैतन्य सितारा, तिमीले सारा विश्वलाई प्रकाश दिनु छ ।”

प्रश्न:- शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूको कायालाई कञ्चन कसरी बनाउनुहुन्छ ?

उत्तर:- ब्रह्मा माँद्वारा तिमीलाई ज्ञान दूध पिलाएर तिम्रो काया कञ्चन गरिदिनुहुन्छ । त्यसैले उहाँको महिमामा गायन गरिन्छ- *त्वमेव माताश्च पिता...* । अहिले तिमीले ब्रह्मा माँद्वारा ज्ञान दूध पिइरहेका छौ, जसबाट तिम्रा सबै पाप काटिनेछन् । आत्मा कञ्चन बन्नेछ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ- जसरी आकाशमा तारा हुन्छन्, त्यस्तै तिमी बच्चाहरूका लागि पनि गायन गरिन्छ- यी धर्तीका सितारा हुन् । उनलाई पनि नक्षत्र देवता भनिन्छ । ती त कुनै देवता होइनन् । तिमी ती भन्दा महान् बलवान् हौ किनकि तिमी ताराहरूले सारा विश्वलाई प्रकाशित गर्छौ । तिमी नै देवता बन्नेवाला हौ । तिम्रो नै उत्थान र पतन हुन्छ । तिनले त यस सृष्टि रंगमञ्चको लागि थोरै प्रकाश दिन्छन्, उनलाई कुनै देवता भनिदैन । तिमी देवता बनिरहेका छौ । तिमी सारा विश्वलाई प्रकाशित गर्नेवाला हौ । अहिले सारा विश्वमा घोर अन्धकार छ । पतित बनेका छन् । अहिले बाबा तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई देवता बनाउन आउनुहुन्छ । भक्तहरूले त सबैलाई देवता मान्छन् । सूर्यलाई पनि देवता भनिदिन्छन् । कहीं-कहीं सूर्यको भण्डा पनि लगाउँछन् । आफूलाई सूर्यवंशी पनि कहलाउँछन् । वास्तवमा तिमी सूर्यवंशी हौ नि । बाबा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । भारतवर्षमा नै घोर अन्धकार भएको छ । अब यसमा उज्यालो हुनुपर्छ । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान अञ्जन दिइरहनुभएको छ । तिमी अज्ञान निद्रामा सुतेका थियौ, बाबा आएर फेरि जगाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- ड्रामा प्लान अनुसार कल्प-कल्पको पुरुषोत्तम संगमयुगमा म फेरि आउँछु । यो पुरुषोत्तम संगमयुग कुनै पनि शास्त्र छैन । यस युगलाई अहिले तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ, जबकि तिमी सिताराहरू फेरि देवता बनिरहेका छौ । तिमीलाई भनिन्छ नक्षत्र देवताए नमः । अहिले तिमी पुजारीबाट पूज्य बन्छौ । वहाँ तिमी पूज्य बन्छौ, यो पनि बुझ्ने कुरा हो नि । यसलाई रूहानी पढाइ भनिन्छ । यसमा कहिल्यै कसैको लडाई हुँदैन । शिक्षक बाबाले साधारण रीति पढाउनुहुन्छ र बच्चाहरूले पनि साधारण रीति पढ्छन् । यसमा कहिल्यै कसैको लडाईको कुरै होइन । यिनले म नै भगवान् हुँ भनेर कहाँ भन्छन् र ! तिमी बच्चाहरूले पनि जान्दछौ- पढाउनेवाला निराकार शिवबाबा हुनुहुन्छ । उहाँको आफ्नो शरीर छैन । भन्नुहुन्छ- मैले यो रथ सापटी (लोन) लिन्छु । भागीरथ पनि किन भनिन्छ ? किनकि धेरै-धेरै भाग्यशाली रथ हुन् । यिनै फेरि विश्वको मालिक बन्छन्, त्यसैले भागीरथ ठहरिए नि । सबैको अर्थ बुझ्नुपर्छ । यो हो सबैभन्दा ठूलो पढाइ । दुनियाँमा त भुट्टै भुट्टो छ नि । भनाइ पनि छ नि- *सच की नईया डोले* (सत्यको नाउ हल्लिन्छ)... । आजकल त अनेक प्रकारका भगवान् निकलेका छन् । आफूलाई मात्रै होइन, पत्थरलाई पनि भगवान् भनिदिन्छन् । भगवान्लाई कति भड्काइदिएका छन् । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, जसरी लौकिक पिताले पनि बच्चाहरूलाई सम्झाउँछन् । तर उनी यस्तो हुँदैनन्, जो पिता पनि हुन्, शिक्षक पनि हुन् र उनै गुरु पनि हुन् । पहिले पिताको पासमा जन्म लिन्छन्, फेरि थोरै ठूलो भएपछि शिक्षक चाहिन्छ पढाउनको लागि । फेरि ६० वर्षपछि गुरु चाहिन्छ । यहाँ त एकै पिता, शिक्षक, सतगुरु हुनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- म तिमी आत्माहरूका पिता हुँ । पढ्छ पनि आत्माले । आत्मालाई आत्मा भनिन्छ । बाँकी शरीरहरूका अनेक नाम छन् । ख्याल गर- यो हो बेहदको नाटक । बनीबनाऊ बनिरहेको छ... कुनै नयाँ कुरा होइन । यो अनादि बनीबनाऊ नाटक हो जुन घुमिरहन्छ । कलाकार आत्मा हुन् । आत्मा कहाँ रहन्छ ? भन्नेछन्- हामी आफ्नो घर परमधाममा रहन्छौ, फेरि हामी यहाँ आउँछौ बेहदको पार्ट बजाउन । बाबा त सदैव वहाँ नै रहनुहुन्छ । उहाँ पुनर्जन्ममा आउनुहुन्छ । अहिले तिमीलाई रचयिता बाबाले आफ्नो र रचनाको सार सुनाउनुहुन्छ । तिमीहरूलाई भन्नुहुन्छ- स्वदर्शन चक्रधारी बच्चाहरू । यसको अर्थ पनि अरू कसैले बुझ्न सक्दैनन् किनकि उनले त सम्भन्छन्- स्वदर्शन चक्रधारी विष्णु हुनुहुन्छ, यिनले फेरि मनुष्यलाई किन भन्छन् ? यो त तिमीले जानेका छौ । शूद्र थियौ, त्यतिबेला पनि मानिस नै थियौ, अहिले ब्राह्मण बनेका छौ, तापनि मानिस नै हौ, फेरि देवता बन्नेछौ, फेरि पनि मानिस नै रहनेछौ । तर चरित्र बदलिन्छ । रावण आएपछि तिम्रो चरित्र कति बिग्रिन्छ । सत्ययुगमा यो विकार हुँदै हुँदैन ।

अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अमरकथा सुनाइरहनुभएको छ । भक्तिमार्गमा तिमीले कति कथाहरू सुन्यौ होला । भन्ने गर्छन्- अमरनाथले पार्वतीलाई कथा सुनाउनुभयो । ठीक छ, उनलाई त शंकरले सुनाए नि । शिवले कसरी सुनाउनुहुन्छ ? कति धेरै मानिसहरू जान्छन् सुन्नको लागि । यो भक्तिमार्गको कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । बाबा यस्तो भन्नुहुन्छ- भक्ति कुनै खराब हो । होइन, यो त ड्रामा जुन अनादि छ, त्यो सम्झाइन्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ-

एक त आफूलाई आत्मा सम्भक्त । मूल कुरा नै यही हो । भगवानुवाच— मनमनाभव । यसको अर्थ के हो ? यो बाबा बसेर मुखद्वारा सुनाउनुहुन्छ, त्यसैले यो गऊमुख हो । यो पनि सम्भाइन्छ— *त्वमेव माता च पिता....* उहाँलाई नै भनिन्छ । त्यसैले यी माताद्वारा तिमी सबैलाई एडाप्ट गरेको छु । शिवबाबा भन्नुहुन्छ— यस मुखद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दूध पियाउँछु, अनि तिम्रा जुन पाप छन्, ती सबै भस्म भएर आत्मा कञ्चन बन्छ । अनि काया पनि कञ्चन मिल्छ । आत्माहरू बिल्कुल पवित्र कञ्चन बन्छन्, फेरि बिस्तारै-बिस्तारै सिँडी उत्रिन्छन् । अहिले तिमीले बुभिसकेका छौ— हामी आत्माहरू पनि कञ्चन थियौं, शरीर पनि कञ्चन थियो, फेरि ड्रामा अनुसार हामी ८४ को चक्रमा आयौं । अहिले कञ्चन छैन । अहिले त ९ क्यारेट भनिन्छ, बाँकी थोरै प्रतिशत बचेको छ । एकदम प्रायःलोप भनिँदैन । केही न केही शान्ति रहन्छ । बाबाले यो निशानी पनि बताउनुभएको छ । लक्ष्मी-नारायणको चित्र हो नम्बरवन । अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा चक्र आएको छ । बाबाको परिचय पनि आइसकेको छ । बन्न त तिम्रो आत्मा पूरा कञ्चन बनिसकेको छैन, तर बाबाको परिचय त बुद्धिमा छ नि । कञ्चन हुने युक्ति बताउनुहुन्छ । आत्मामा जुन मयल परेको छ, त्यो कसरी निकाल्न सकिन्छ ? त्यसको लागि यादको यात्रा हो । यसलाई भनिन्छ युद्धको मैदान । तिमी हरेक स्वतन्त्र (इन्डिपेन्डेन्ट) युद्धको मैदानमा सिपाही हो । अब हरेकले जति चाह्यो उति पुरुषार्थ गरून् । पुरुषार्थ गर्नु त विद्यार्थीको काम हो । जहाँ जाऊ, एक अर्कालाई सावधान गर्दै गर— मनमनाभव । शिवबाबा याद छ ? एक अर्कालाई यही इशारा दिनु छ । बाबाको पढाइ इशारा हो । त्यसैले त बाबा भन्नुहुन्छ— एक सेकेण्डमा काया कञ्चन हुन्छ । विश्वको मालिक बनाइदिन्छु । बाबाको बच्चा बने भने विश्वको मालिक भए । फेरि विश्वमा हुन्छ बादशाही । त्यसमा उँच पद प्राप्त गर्नु— यो हो पुरुषार्थ गर्नु । बाँकी सेकेण्डमा जीवनमुक्ति । अधिकार त हो नि । पुरुषार्थ गर्नु स्वयम्मा निर्भर छ । तिमीले बाबालाई याद गर्दै जाऊ, आत्मा एकदम पवित्र हुनेछ । सतोप्रधान बनेर सतोप्रधान दुनियाँको मालिक बन्नेछौ । कति पटक तिमी तमोप्रधानबाट फेरि सतोप्रधान बनेका हो ! यो चक्र घुमिरहन्छ । यसको कहिल्यै अन्त्य हुँदैन । बाबाले कति राम्रोसँग बसेर सम्भाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प आउँछु । तिमी बच्चाहरूले मलाई फोहोरी दुनियाँमा निमन्त्रण दिन्छौ । के निमन्त्रण दिन्छौ ? भन्छौ— हामी जो पतित बनेका छौं, हजुर आएर पावन बनाउनुहोस् । वाह तिम्रो निमन्त्रण ! भन्छौ— हामीलाई शान्तिधाम-सुखधाममा लिएर जानुहोस् । त्यसैले तिम्रो आज्ञाकारी सेवक हुँ । यो पनि ड्रामाको खेल हो । तिमी सम्भन्छौ— हामी कल्प-कल्प उही पढ्छौं, पार्ट बजाउँछौ । आत्माले नै पार्ट बजाउँछ । यहाँ बसेर पनि बाबा आत्माहरूलाई देख्नुहुन्छ । सिताराहरूलाई हेर्नुहुन्छ । कति सानो आत्मा छ, जसरी ताराहरूको झिल्लीमिली रहन्छ । कुनै तारा धेरै चम्किलो हुन्छ, कुनै कम । कुनै चन्द्रमाको समीप हुन्छन् । तिमी पनि योगबलबाट राम्रोसँग पवित्र बन्छौ भने चम्किन्छौ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— बच्चाहरूमा जुन धेरै राम्रा नक्षत्र छन्, उनलाई फूल देऊ । बच्चाहरू पनि एक अर्कालाई जान्दछन् नि । वास्तवमा कुनै धेरै तीक्ष्ण हुन्छन्, कुनै मन्दबुद्धिका हुन्छन् । ती ताराहरूलाई देवता भन्न सकिँदैन । तिमी पनि हो मनुष्य । तर तिम्रो आत्मालाई बाबा पवित्र बनाएर विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । बाबाले वर्सामा कति तागत दिनुहुन्छ । सर्वशक्तिमान् बाबा हुनुहुन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई यति शक्ति दिन्छु । गायन पनि गर्छन् नि— शिवबाबा हजुरले त हामीलाई बसेर पढाइद्वारा मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ । वाह ! यस्तो त कसैले पनि बनाउँदैन । पढाइ कमाईको स्रोत हो नि । सारा आकाश, धर्ती आदि सबै हाम्रै हुनेछन् । कसैले छिन्न सक्दैन । यसलाई भनिन्छ अडोल राज्य । कसैले पनि खण्डन गर्न सक्दैन । कसैले जलाउन सक्दैन । यस्ता बाबाको श्रीमत्तमा चलनुपर्छ नि । हरेकलाई आफ्नो पुरुषार्थ गर्नु छ ।

बच्चाहरूले म्युजियम आदि बनाउँछन्— यी चित्र आदिद्वारा साथीहरूलाई सम्भाऊन् । बाबाले निर्देशन दिइरहनुहुन्छ— जो चित्र चाहिन्छ ठीक छ, बनाऊ । बुद्धि त सबैको काम गर्छ । मानिसहरूको कल्याणका लागि नै यो बनाइन्छ । तिमी जान्दछौ— सेन्टरमा जब कोही आउँछन् भने अब यस्तो के युक्ति रचौं, जसले गर्दा मानिसहरूले आफैं मिठाई लिन आऊन् । कसैको राम्रो मिठाई हुन्छ भने त विज्ञापन पनि राम्रो हुन्छ । सबै एक अर्कालाई भन्छन् फलानो दोकानमा जाऊ । यो त एकदम राम्रो नम्बरवन मिठाई हो । यस्तो मिठाई कसैले दिन सक्दैन । एउटाले देखेर जान्छ भने अरूलाई पनि सुनाउँछ । ख्याल त चल्छ— सारा विश्व कसरी गोल्डेन एजमा आउनेछ, त्यसको लागि कति सम्भाउनुहुन्छ । तर पत्थरबुद्धि छन्, मेहनत त लाग्छ नि । शिकार गर्न पनि सिक्नुपर्छ नि । पहिले पहिले सानो शिकार गर्न सिकाउँछन् । ठूलो शिकारको लागि त तागत चाहिन्छ नि । कति ठूला-ठूला विद्वान् पण्डित छन् । वेद-शास्त्र आदि पढेका छन् । आफूलाई कति महान् ज्ञाता सम्भन्छन् । बनारसमा कति उनीहरूलाई ठूलो ठूलो पदवी (टाइटल) मिल्छ । बाबाले

सम्भाउनुभएको थियो- पहिले-पहिले त बनारसमा सेवाको घेराउ गर । ठूलाको आवाज निस्कियोस् तब कसैले सुनून् । सानाको कुरा कसैले सुन्दैनन् । महावीरहरूले सम्भाउनुपर्छ, जसले आफूलाई शास्त्रहरूको ज्ञाता सम्झन्छन् । कति ठूला-ठूला पदवी दिन्छन् । शिवबाबाको पनि यति टाइटल छैनन् । भक्तिमार्गको राज्य छ नि, फेरि हुनेछ ज्ञानमार्गको राज्य । ज्ञानमार्गमा भक्ति हुँदैन । फेरि भक्तिमा ज्ञान बिल्कुलै हुँदैन । यो बाबाले सम्भाउनुहुन्छ, बाबाले पनि यस्तैलाई हेर्नुहुन्छ, सम्झनुहुन्छ- यी सितारा बसेका छन् । देहको भान छोडिदिनु छ । जसरी माथि ताराहरूको झिलिमिली हुन्छ, त्यस्तै यहाँ पनि झिलिमिली भएको छ । कुनै कुनै धेरै प्रकाश दिने बनेका छन् । यी हुन् धर्तीका सितारा, जसलाई नै देवता भनिन्छ । यो कति ठूलो बेहदको मण्डप (रंगमञ्च) हो । बाबा सम्भाउनुहुन्छ- त्यो हो हृदको रात र दिन । यो हो फेरि आधाकल्पको रात, आधाकल्पको दिन, बेहदको । दिनमा सुख नै सुख हुन्छ । कहीं पनि धक्का खानुपर्ने आवश्यकता हुँदैन । ज्ञानमा हुन्छ सुख, भक्तिमा हुन्छ दुःख । सत्ययुगमा दुःखको नाम हुँदैन । वहाँ काल नै हुँदैन । तिमीले कालमाथि विजय प्राप्त गर्छौ । मृत्युको नाम हुँदैन । त्यो हो अमरलोक । तिमी जान्दछौ- बाबाले हामीलाई अमरकथा सुनाइरहनुभएको छ, अमरलोकको लागि । अब तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई माथिदेखि लिएर सारा चक्र बुद्धिमा छ । जान्दछौ- हामी आत्माहरूको घर हो ब्रह्मलोक । वहाँदेखि यहाँ आउँछौ नम्बरवार पार्ट खेल । धेरै आत्माहरू छन्, एक एकको बारेमा कहाँ बताउँछु र ! छोटकरीमा बताउँछु । कति हाँगा-बिँगा छन् । पलाउँदै-पलाउँदै वृक्ष ठूलो हुन्छ । धेरै छन् जसलाई आफ्नो धर्मको बारेमा पनि थाहा छैन । बाबा आएर सम्भाउनुहुन्छ, तिमी वास्तवमा देवी-देवता धर्मका हौ । तर अब धर्मभ्रष्ट, कर्मभ्रष्ट बनेका छौ ।

अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी वास्तवमा शान्तिधामका निवासी हौ, फेरि आउँछौ पार्ट खेल । यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, यिनको डिनायस्टी (शासन) थियो । फेरि अहिले संगमयुगमा खडा छौ । बाबाले बताउनुभएको छ- तिमी सूर्यवंशी थियौ, फेरि चन्द्रवंशी बन्यौ । बाँकी बीचमा त छन् उपकथाहरू (बाइप्लटस) । यो खेल हो बेहदको । यो कति सानो वृक्ष छ । ब्राह्मणहरूको कुल हो । फेरि कति ठूलो हुँदै जानेछ, सबैलाई देख्न, भेट्न पनि सकिदैन । जहाँतहाँ घेराउ गर्दै जान्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ दिल्लीमा, बनारसमा घेराउ गर । फेरि भन्नुहुन्छ- सारा दुनियाँलाई तिमी घेराउ गर्नेवाला हौ । तिमी योगबलद्वारा सारा दुनियाँमा एक राज्यको स्थापना गर्छौ, कति खुशी हुन्छ । कोही कहाँ, कोही कहाँ गइरहन्छन् । अहिले तिम्रो कुनै कुरा सुन्दैनन् । जब ठूला-ठूला व्यक्ति आउनेछन्, अखबारहरूमा छापिनेछ, तब बुझ्नेछन् । अहिले सानो सानो शिकार हुन्छ । ठूलाबडा धनवानहरूले त सम्झन्छन् स्वर्ग हाम्रो लागि यहाँ नै छ । गरिबले आएर वर्सा लिन्छन् । भन्छन्- बाबा मेरो एक हजुर, दोस्रो न कोही । तर जब मोह, ममत्व सारा दुनियाँबाट टुटे त हो नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आत्मालाई कञ्चन बनाउनको लागि एक-अर्कालाई सावधान गर्नु छ । मनमनाभवको इशारा दिनु छ । योगबलले पवित्र बनेर चमकदार सितारा बन्नु छ ।
- २) यस बेहदको बनीबनाऊ नाटकलाई राम्रोसँग बुझेर स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ । ज्ञान अञ्जन दिएर मानिसहरूलाई अज्ञानको घोर अन्धकारबाट निकाल्नु छ ।

वरदान:- प्युरिटीको रोयल्टीद्वारा श्रेष्ठ जीवनको झलक देखाउनेवाला विशेषता सम्पन्न भव

ब्राह्मण जीवनको विशेषता हो प्युरिटीको रोयल्टी । जसरी रोयल फेमिलीवालाको चेहरा र चलनबाट थाहा हुन्छ- यो कुनै रोयल कुलको हो, यसैगरी ब्राह्मण जीवनको पहिचान प्युरिटीको झलकबाट हुन्छ । प्युरिटीको झलक चलन र चेहराबाट तब देखिनमा आउँछ, जब संकल्पमा पनि अपवित्रताको नाम निशान हुँदैन । पवित्रता केवल ब्रह्मचर्य व्रत मात्र होइन, कुनै पनि विकार अर्थात् अशुद्धिको प्रभाव नहोस्, तब भनिन्छ विशेषता सम्पन्न ब्राह्मण आत्मा ।

स्लोगन:- जसले स्वको दर्शन गर्छ, ऊ नै सदा प्रसन्नचित्त, सर्व प्राप्तिको अधिकारी रहन्छ ।